

Sygnatura akt II AKa 243/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2022 r.

5. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Maciej Skórniak (spr.)

Sędziowie: SA Robert Zdych

SA Agata Regulska

Protokolant: Magdalena Szymczak

7. przy udziale prokuratora Prokuratury (...) we W. Jacka Kowalewskiego

8. po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2022 r.

9. sprawy L. B. (1)

10. oskarżonego o czyny z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

11. J. B.

12. oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

13. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych i oskarżycieli posiłkowych

14. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

15. z dnia 25 marca 2021 r. sygn. akt III K 411/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych L. B. (1) i J. B. w ten sposób że:

1) w pkt. I części dyspozytywnej, w miejsce ustalenia, że „kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowi mienie wielkiej wartości” przyjmuje, że mienie będące przedmiotem niekorzystnego rozporządzenia stanowi mienie znacznej wartości, z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu eliminuje art. 12 § 1 k.k., a z podstawy skazania art. 4 § 1 k.k.

2) w pkt. II części dyspozytywnej, z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu eliminuje art. 12 § 1 k.k., a z podstawy skazania art. 4 § 1 k.k.

3) w pkt. III części dyspozytywnej, w miejsce ustalenia, że „kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowi mienie wielkiej wartości” przyjmuje, że mienie będące przedmiotem niekorzystnego rozporządzenia stanowi mienie znacznej wartości, z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonej czynu eliminuje art. 12 § 1 k.k., a z podstawy skazania art. 4 § 1 k.k.

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonych L. B. (1) i J. B. utrzymuje w mocy;

III. *zasądza od oskarżonych L. B. (1) i J. B. na rzecz oskarżycieli posiłkowych P. B. (1) i E. B. (1) po 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;*

IV. *zasądza od oskarżonych L. B. (1) i J. B. na rzecz Skarbu Państwa po 10 złotych tytułem zwrotu wydatków podstępowania odwoławczego oraz wymierza im opłaty za II instancję: oskarżonemu L. B. (1) 1.180 zł a oskarżonej J. B. 680 złotych.*

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.AKa.243/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 marca 2021 roku, w sprawie sygn. akt III K 411/17			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	w art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym przypadku niż wskazany w pkt. 1, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obrońcy oskarżonych L. B. (1) i J. B. adw. M. T. oraz adw. K. P. złożyli wspólną apelację zarzucając: obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, mianowicie art. 7	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

oraz art. 410 w zw. z art. 4 k.p.k., a także art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na:

1) wybiórczej i wewnętrznie sprzecznej ocenie zeznań oskarżyciela posiłkowego P. B. (1) jako wiarygodnych w zakresie rzekomego dysponowania przez niego i E. B. (1) dochodami umożliwiającymi im spłatę zobowiązań wobec oskarżonych, w braku ustalenia, jakiego rzędu środkami i w jakim konkretnie okresie oskarżyciele posiłkowi mieli dysponować oraz pomimo jednoczesnego ustalenia, że E. B. (1), z której pieniędzy wedle ustaleń Sądu Okręgowego P. B. (1) miał korzystać, zaciągnęła pożyczkę hipoteczną oraz kredyt na działalność gospodarczą, środki uzyskane z tytułu sprzedaży Hotelu (...) w kwocie ok. 3 milionów złotych oskarżyciel stracił na rynku handlu walutami F., a wreszcie pomimo bezspornego faktu prolongowania termin spłaty zobowiązań

oskarżycieli
posiłkowych
względem
oskarżonych ugoda
zawarta 29 sierpnia
2014 r. aż do dnia 5
lutego 2019 r.

2) wybiorczej
ocenie materiału
dowodowego w
postaci wydruków z
rachunków
bankowych P. B. (1),
E. B. (1), (...), (...) –
poprzez pominięcie
okoliczności, iż z
przedmiotowych
rachunków
bankowych liczne
środki były
przekazywane na
inwestycje na
platformie (...),
a aby dokonać
pierwszej wpłaty na
rzecz oskarżonych
przelewem z dnia
5 lutego 2014
r., P. B. (1)
musiał wykorzystać
środki pochodzące
z różnych źródeł,
w tym pożyczyc
je z rachunku
kantorowego.

3) powierzonych
i tendencyjnym
uznaniu, iż świadek
P. B. (1) złożył
konsekwentne,
spójne i szczegółowe
zeznania,
rozwierając wszelkie
niejasności, które
wystąpiły w sprawie
– podczas gdy
świadek składał
niespójne,

wzajemnie sprzeczne zeznania, które istotnie różniły się od zeznań składanych w innych postępowaniach toczących się między oskarżycielem a oskarżonymi, którą to okoliczność Sąd I instancji całkowicie pominął.

4) wybiórczej ocenie dowodu w postaci nagania z rozprawy z dnia 27 listopada 2017 r. w sprawie I C 47/16 z zeznaniami P. B. (1) i uznaniu, że zeznania świadka z postępowania cywilnego są spójne z zeznaniami złożonymi w przedmiotowej sprawie, podczas gdy Sąd dokonał tejże oceny wykorzystując jedynie fragment zeznań, pomijając ich pozostałą treść.

5) błędnej ocenie dowodu w postaci kopii potwierdzenia odbioru postanowienia Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VI Wydział Ksiąg Wieczystych z dnia 16.06.2014 r., poprzez niezasadne uznanie, iż podpis na nim złożyła matka E. B. (2) F. J., podczas gdy wniosek taki nie znajduje

potwierdzenia w materiale dowodowym, poza zeznaniami P. B. (1), który wszak w ogóle nie był obecny przy odbiorze przesyłki.

6) powierzchownej, niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego i z poczynionymi przez Sąd Okręgowy ustaleniami o konflikcie pomiędzy L. i P. B. (1) ocenie zeznań oskarżyciela posiłkowego P. B. (1) jako wiarygodnych do do rzekomego przekazania przez E. B. (1) w dniu 4 grudnia 2014 r. do rąk L. B. (1) w gotówce kwoty 1.750.000 zł, a następnie w dniu 24 grudnia 2014 r. kolejnej kwoty 1.750.000 zł, wobec rzekomej niewiedzy E. B. (1) o dokonanych przez jej męża P. w dniu 5 lutego 2014 r. przelewie na rzecz oskarżonego L. B. (1), w sytuacji gdy bezsprzecznie strony w dniu 29 sierpnia 2014 r., a więc zaledwie 4 miesiące wcześniej dokonały prolongaty terminu spłaty wierzytelności oskarżonych do dnia 5 lutego 2019 r., co wynikało właśnie z

braku dysponowania przez E. i P. B. (1) środkami umożliwiającymi spłatę oskarżonych w pierwotnie ustalonym terminie do dnia 28 stycznia 2013 r., strony faktycznie pozostawały w osobistym konflikcie, nie darzyły się zaufaniem, czego wyrazem było uzyskanie przez oskarżonego L. B. (1) tytułu wykonawczego w stosunku do E. i P. B. (1) już w dniu 29 listopada 2013 r. oraz dokonywanie wszelkich ustaleń i czynności w zakresie rozliczeń z tytułu wystąpienia oskarżonych z (...) przy zachowaniu formy aktu notarialnego i przelewu bankowego (przelew P. B. z dnia 5.02.2014 r.), a wreszcie w sytuacji znamiennej odmowy składania zeznań przez E. B. (1) zarówno w niniejszym postępowaniu jak i postępowaniu cywilnym przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu, sygn. akt: I C 47/16 oraz ustalenia w toku postępowania

odwoławczego przez Sad Apelacyjny we Wrocławiu, sygn., akt: I ACa 85/20, że powód P. B. (1) nie zdołał wykazać, by pomiędzy nim a L. B. (1) doszło do zawarcia ustnej umowy, zgodnie z którą P. B. (1) miał przekazać na rzecz oskarżonego przelewem kwotę 1.650.000 zł by E. B. (1) dokonała całościowej spłaty oskarżonych, a następnie P. B. (1) wpłaconą nadwyżkę miałby zwrotnie otrzymać od L. B. (1).

7) daniu wiary rażąco naiwnym zeznaniom P. B. (1), wedle których oskarżyciel posiłkowy i oskarżony rozliczali się w formie gotówkowej, i tak też mieli się rozliczyć tytułem sprzedaży udziałów w (...), jako że miało to służyć uchronieniu się od zapłaty podatku oraz realizacji rzekomej ustnej umowy P. B. (1) i oskarżonego, zawartej 1 listopada 2014 r., w sytuacji gdy wobec dokonania przez strony sprzedaży udziałów przy zachowaniu formy aktu notarialnego, rep. A nr (...)

przedmiotowa transakcja a zarazem wynikające z niej należności były ujawnione i zarejestrowane, co per se wyklucza ich zatajenie i uniknięcie opodatkowania, a wersja P. B. (1), zgodnie z którą w trakcie krótkiego spotkania miał namówić skonfliktowanego z nim już wówczas oskarżonego do oszukania E. B. (1) jest nielogiczna i nie znajduje poparcia w jakimkolwiek materiale dowodowym.

8) uznaniu za przekonujące zeznań P. B. (1) odnośnie motywów „nie wykreślenia hipoteki przez oskarżonych” i nadaniu temu zdarzeniu znamion celowego działania oskarżonych, podczas gdy z dokumentów w postaci notarialnie poświadczonych oświadczeń oskarżonych z dnia 13 marca 2014 r. „Zgodna na zmniejszenie hipoteki” oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w Wydziale VI Ksiąg

Wieczystych jednoznacznie wynika, że oskarżeni wyrazili zgodę na zmniejszeni obu hipotek do kwot po 1.000.000 zł, a nie doszło do tego ówczasnie jedynie wobec ustalenia przez Sąd Rejonowy, że zmniejszenie sumy hipoteki stanowi w istocie zmianę treści hipoteki, a zatem winno być dokonane w drodze umowy wierzyciela hipotecznego i właściciela obciążonej nieruchomości w formie aktu notarialnego.

9) odrzuceniu a limine wyjaśnień oskarżonego L. B. (1), w których kategorycznie przeczy, ażeby E. i P. B. (1) dokonali całościowej spłaty przedmiotowych zobowiązań pieniężnych oraz aby kwitował przekazanie mu rzekomej gotówki w kwotach po 1.750.000 zł w dniach 4 i 24 grudnia 2014 r., odpowiednio na sporządzonym w całości pismem E. B. (1) pokwitowaniu z dnia 4 grudnia 2014 r. oraz na

ugodzie z dnia 29 sierpnia 2014 r., pod dopisaną odręcznie również przez E. B. (1) treścią – w wyniku niepopartej jakkolwiek dowodowo oceny, iż oskarżony złożył podpis na ugodzie w czasie, gdy była już na niej odręcznie dopisana treść pokwitowania, wobec spontanicznego oświadczenia przez oskarżonego przy pierwszym przesłuchaniu, że nie podpisywał się pod treścią wskazaną pod pokwitowaniami, które w żaden sposób nie podważa jego wiarygodności, a także wobec bezpodstawnego dowodowo zakwestionowania wyjaśnień oskarżonego o możliwości wykorzystania przez P. B. (1) pozostawionych przez oskarżonego w Hotelu (...) kart in blanco, wskutek uznania, że karty te nie zawierały określeń „pełnomocnictwo” czy „upoważnienie”, miały służyć jedynie do złożenia pełnomocnictw w urzędzie miejskim, zaś I. S. posiadała

pełnomocnictwo do reprezentowania spółki – co w konfrontacji z wyjaśnieniami oskarżonego m.in. z 1 września 2017 r., w których podał, iż nie podpisywał się pod pokwitowaniem o wskazanej treści, a nadto pozostawiał w Hotelu (...) kartki in blanco opatrzone swoim podpisem, na wypadek konieczności wykorzystania ich przez pracowników, gdyż na stałe, jak zresztą I. S., mieszkał we W., oraz bezsporną okolicznością, iż kwestionowane pokwitowanie znajduje się na kartce w kratkę formatu A4, pochodzącej z bloku biurowego, wykorzystywanego w hotelu, wprost wskazuje na powierzchowną i tendencyjną analizę dowodów.

10) niedaniu wiary wyjaśnieniom oskarżonej J. B. co do tego, iż wydany na jej rzecz tytuł wykonawczy został przedłożony przez profesjonalnych pełnomocników we wniosku egzekucyjnym komornikowi J. K.

(2) w wyniku omyłki, co po jej ujawnieniu zostało natychmiast sanowane przez złożenie wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego – wobec uznania, że złożenie wniosku egzekucyjnego we własnym imieniu i osobiste go podpisanie świadczyć ma o tym, że oskarżona działała celowo i samodzielnie oraz wobec wybiórczej analizy wyjaśnień oskarżonej co do wpływu środków za udziały w (...) na rachunek bankowy jej męża.

11) oceny okoliczności pierwotnego obciążenia P. B. (1) kosztami postępowania egzekucyjnego w kwocie 42.033,92 zł i kosztami zastępstwa w kwocie 3.600 zł wskutek braku zawarcia we wniosku J. B. o umorzenie postępowania egzekucyjnego oświadczenia o niecelowym wszczęciu egzekucji na niekorzyść oskarżonej J. B., w sytuacji gdy to w wyniku zaniechania profesjonalnego pełnomocnika

sporządzającego
wniosek nie zawarto
w jego treści
stosownego
oświadczenia, które
pozwoliłoby uniknąć
obciążenia P. B.
(1) kosztami, co
bezsprene wynika z
przyznania
oskarżonej
odszkodowania w
kwocie 41.838,93 zł
z tytułu szkody
wyrządzonej
podczas
wykonywania
czynności radcy
prawnego z polisy
OC radcy prawnego
M. P..

12) niezasadnym
nieuwzględnieniu
dowodu w postaci
odpisu protokołu
rozprawy z dnia 25
kwietnia (...). I
C 47/16, w sytuacji
jednoczesnego
czynienia ustaleń
faktycznych przez
Sąd I instancji w
oparciu o treść
zeznań świadków
i stron złożonych
w przedmiotowym
postępowaniu
cywilnym, w tym
zwłaszcza
konfrontowania
wyjaśnień
oskarżonego z jego
zeznaniami w
procesie cywilnym,
co stanowi
ewidentne omijanie
okoliczności

korzystnych dla
oskarżonych.

13) uznaniu dowodu
z zeznań świadka W.
N. za wiarygodny
i jednoczesnym
tendencyjnym
przyjęciu, iż nie
sposób uznać tego
dowodu za
kategoryczny, w
sytuacji gdy dowód
ten, będąc co
istotne relacją osoby
niebędącej stroną
procesu i
niezainteresowanej
rozstrzygnięciem,
pozostaje
kluczowym dla
weryfikacji
wiarygodności
wersji
przedstawionej przez
oskarżyciela
posiłkowego wobec
kategorycznych
zeznań świadka, iż
oskarżyciel
posiłkowy był w
dalszym ciągu winny
oskarżonemu
pieniądze oraz że
strony przy udziale
świadka prowadziły
mediacje, w ramach
których doszło do
przygotowania
projektów
kompleksowej
dokumentacji
mającej
doprowadzić do
zakończenia
zainicjowanych
obustronnie
postępowań
egzekucyjnych i
sądowych

(porozumienie z dnia 20.09.2016 r., aneks do aktu notarialnego rep. A nr (...), wniosek P. B. (1) o umorzenie postępowania egzekucyjnego z dnia 20 września 2016 r., pismo pełnomocnika J. B. – zwrot tytułu wykonawczego, uzyskanego w wyniku wniosku z dnia 20 września 2016 r.), w treści której wskazano wprost m.in., że P. B. (1) i E. B. (1) zgodnie oświadczają, iż oprócz potwierdzonych przelewami bankowymi spłat dokonanych na rzecz J. B. do dnia podpisania porozumienia nie spłacili na rzecz L. B. (1) ani w sposób dobrowolny, ani przymusowy pozostałej części kwoty opisanej w akcie notarialnym sprzedaży udziałów (...).

14) pominięciu dowodu z korespondencji SMS oraz korespondencji elektronicznej z załącznikami prowadzonej pomiędzy W. N. a spółką Hotel (...) zawierającej m.in. projekt

porozumienia z dnia 20 września 2016 r. pomiędzy oskarżonymi a oskarżycielami posiłkowymi oraz aneks do aktu notarialnego rep. A nr (...), na skutek bezpodstawnego założenia, że brak jest możliwości czynienia kategoriycznych ustaleń na podstawie tych okoliczności, przy jednoczesnym uznaniu przez Sad Okręgowy, że „okoliczności zawarcia porozumienia L. B. (1) i P. B. (1) nie ulegają wątpliwościom” – w sytuacji gdy świadek W. N. konsekwentnie i kategoriycznie przedstawił kulisy czynionych w tym zakresie ustaleń, z korespondencji elektronicznej wynika jednoznacznie, że projekty były sporządzane przez profesjonalnych pełnomocników i przez nich przesyłane, sam oskarżyciel posiłkowy w toku procesu nie zaprzeczył, że ustalenia o treści zawartej w projekcie porozumienia

faktycznie były
poczynione.

15)
niekonsekwentnym
i nielogicznym
uznaniu, że fakt
próby porozumienia
między braćmi jest
naturalny, a w
konsekwencji
odebraniu tej
okoliczności
rzeczywistego
znaczenia – podczas
gdy strony
pozostawały w
silnym konflikcie,
porozumienie z tej
przyczyny
bynajmniej nie było
wynikiem bliskich
więzów rodzinnych,
a nadto P. B.
(1) podjął rozmowy
ugodowe, czego
co oczywiste nie
uczynił gdyby nie
pozostawało to w
jego interesie, a
wreszcie poczynione
między stronami
ustalenia znalazły
odzwierciedlenie w
konkretnych
rzeczywiście
podjętych
działaniach w
postaci m.in.
złożenia przez P.
B. (1) wniosku o
umorzenie
postępowania
egzekucyjnego oraz
zwrotu przez J. B.
tytułu
wykonawczego.

Dowolne i błędne
oceny dowodowe

doprowadziły w konsekwencji do oparcia orzeczenia o oczywiście wadliwą konstrukcję jurystyczną czynów zabronionych przypisanych oskarżonym:

1) z istoty przestępstwa oszustwa wynika wprost, że *conditio sine qua non* odpowiedzialności jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem za pomocą wprowadzenie jej w błąd. Przyjęta konstrukcja prawna jest błędna, albowiem brak jest realizacji znamienia wprowadzenia w błąd – zważywszy na płaszczyznę strony podmiotowej czynu oskarżenia przekonani o w dalszym ciągu przysługującej im wierzytelności nie wprowadzili organu egzekucyjnego w błąd, ale także zważywszy na treść przepisu art. 804 k.p.c., który wprost wyklucza uprawnienie organu egzekucyjnego do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem

wykonawczym.
Przekonanie
komornika co do
istnienia bądź
nieistnienia
zobowiązania jest
bez znaczenia dla
prowadzonej
egzekucji, bowiem
wobec istnienia
tytułu
wykonawczego ma
on obowiązek i
uprawnienie
prowadzenia
egzekucji, a samo
przedłożenie per se
tytułu
wykonawczego przez
stronę, niezależnie
od tego czy dotyczy
on zobowiązania
wymagalnego,
naturalnego czy
nawet
nieistniejącego nie
stanowi
wprowadzenia w
błąd lub wyzyskania
błędu w rozumieniu
art. 286 § 1 k.k.

2) doszło do
oczywiście
niezasadnego
zastosowania art.
46 § 1 kk.
poprzez orzeczenie
obowiązku
naprawienia szkody
na rzecz oskarżyciela
posiłkowego P. B.
(4), pomimo iż, w
majątku
oskarżyciela
posiłkowego nie
powstała i nie mogła
powstać szkoda,
albowiem P. B. (4)
wszczał

postępowanie egzekucyjne na podstawie wyroku zaocznego uzyskanego w wyniku oszustwa sądowego, wyrok zaoczny został następnie uchylony, a powództwo prawomocnie oddalone, a zatem środki zajęte w postępowaniu o sygn. Km (...) nigdy nie były oskarżycielowi posiłkowemu należne, nie korzysta on w tym zakresie z ochrony prawnej, a orzeczenie obowiązku naprawienia szkody doprowadziłoby do jego bezpodstawnego wzbogacenia.

W konsekwencji, zachowanie oskarżonych w żadnym wypadku nie wyczerpuje znamion przestępstwa oszustwa, a przypisanie mi w punkcie I, II i III części dyspozytywnej wyroku sprawstwa czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. stanowi oczywistą obrazę prawa materialnego.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty apelacji obrońców nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Oдноśnie zarzutu naruszenia przepisów postępowania (pkt. 1- 15).</p> <p>Na wstępie należy wskazać, że sąd w postępowaniu odwoławczym, nie jest sądem takim samym jak Sąd I instancji, który prowadził sprawę, przeprowadził bezpośrednio dowody, a którego zadaniem było dokonanie ustaleń faktycznych zgodnie z regułami dowodowymi procesu. To ten sąd ocenia dowody i rozstrzyga sprawę. Zakres postępowania przed sądem rozpoznającym apelacje jest oczywiście inny, poza dowodami, które sam przeprowadza, jest on zobowiązany, w ramach zarzutów strony, do oceny sposobu</p>	

przeprowadzenia dowodów, prawidłowości ich oceny oraz prawidłowości dokonania ustaleń faktycznych na podstawie tych dowodów. Skarżący stawiając skutecznie zarzut odwoławczy oparty o art. 438 pkt. 2 k.p.k. winien wykazać nie tylko rzeczywiste naruszenie określonego przepisu prawa procesowego oraz sposób tego naruszenia przez sąd orzekający w pierwszej instancji, ale również wpływ obrazy danego przepisu prawa procesowego na treść wyroku. Logiczną bowiem konsekwencją naruszenia przepisów k.p.k. dotyczących sfery gromadzenia i oceny dowodów jest błąd w ustaleniach faktycznych (poza sytuacją, gdy błąd ma charakter samoistny). Spełnienie zatem dopiero wymienionych warunków prowadzi do oceny, że podniesione zarzuty można uznać za skuteczne (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w

Warszawie z dnia 22 grudnia 2017 r., II AKa 413/17, LEX nr 2446541). Oprócz wykazania naruszenia samego przepisu postępowania, konieczne jest też choćby uprawdopodobnienie, że owe uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Ów materialny skutek w postaci możliwego wpływu na treść samego orzeczenia należy traktować jako tak samo ważny i wymagający dowodzenia element zarzutu, tak jak samo naruszenie przepisów postępowania. "O istotnym wpływie obrazy przepisów postępowania na treść orzeczenia można mówić dopiero wtedy, gdy zasadnie wykaże się, iż kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło." (tak: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2018 r., II AKa 142/18, LEX nr 2722093). Skutek nie musi być wprawdzie na tyle jednoznaczny, aby konieczne było

przyjęcie, że
zapadłoby
odmiennej treści
orzeczenie, jak
wskazał to Sąd
Apelacyjny w
Szczecinie, ale z
pewnością rolę
skarżącego jest
wykazanie, że przy
prawidłowości
przeprowadzenia
czynności (choćby
ocenie dowodu)
zapadłe
rozstrzygnięcie
mogłoby nie
nastąpić.

Skarżący czyni
przedmiotem
zarzutu naruszenie
zasadniczych
przepisów
odnoszących się do
oceny dowodów.
Ale jak wykazane
zostanie poniżej,
twierdzenia
skarżącego nie mają
należytego
uzasadnienia, albo
wprost wadliwie
rozumieją
naruszenie
wskazanych
przepisów
postępowania.

"Przepis art. 4 k.p.k.
- wyrażający zasadę
obiektywizmu,
adresowaną do
organów
postępowania -
nie może stanowić
samodzielnej
podstawy
odwoławczej, gdy
odwołujący się nie

wskazuje obrazy konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady" (tak: Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrok z dnia 21 listopada 2018 r., II AKa 205/18, LEX nr 2707545). To obowiązkiem strony kwestionującej wyrok jest wykazanie, że doszło do naruszenia zasady obiektywizmu przez naruszenie przepisów postępowania, które realizują tę zasadę w procesie (tak też: Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrok z dnia 12 grudnia 2019 r., II AKa 559/19, LEX nr 3075387). Zarzut polegający wyłącznie na wskazaniu, że sąd ad quo nie uwzględnił dowodu korzystnego dla oskarżonych, a oparł się na innych dowodach, w sposób oczywisty nie spełnia warunków naruszenia przez sąd gwarancji obiektywizmu.

Zasadnicza norma kształtująca zasadę swobodnej oceny dowodów przez organy procesowe, wyrażona w art. 7 k.p.k. przesądza,

że dla wykazania naruszenia (przekroczenia granic) chronionej prawem swobody sędziowskiej, nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia.

Konieczne jest tu wykazanie, że to właśnie rozumowanie sądu było sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy (tak: Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyrok z dnia 3 lipca 2018 r. II AKa 136/18, LEX nr 2623920)

Jak wynika z kolei z ukształtowanego orzecznictwa sądów, obraza art. 410 k.p.k. zachodzi, gdy przy wyrokowaniu sąd posługuje się materiałem dowodowym nieujawnionym na rozprawie bądź częścią materiału ujawnionego.

Obraza tego przepisu nie zachodzi, gdy sąd dokonuje ustaleń jedynie na podstawie niektórych dowodów, bo pozostałe dowody uznał za

niewiarygodne albo
nieistotne dla
ustalenia
okoliczności sprawy
(tak też: Sąd
Apelacyjny w
Krakowie, wyrok z
dnia 16 stycznia
2019 r. II AKA
168/18, LEX nr
2718746).

W końcu całkowicie
specyficzne
znaczenia należy
nadawać
ewentualnemu
naruszeniu normy
art. 424 § 1
k.p.k. O ile
uzasadnienie winno
spełniać wymagania
przewidziane w
tym przepisie, w
szczególności w
odniesieniu do
wskazanie zakresu
i podstaw oceny
dowodów, to jednak
naruszenie jedynie
tych wymogów nie
może być podstawą
uchylenia wyroku
(art. 455a k.p.k.).
Naruszenie przepisu
art. 424 § 1 k.p.k.
nie wpływa także
na treść orzeczenia,
skoro sporządza się
je po wydaniu
wyroku. Jednak
wady uzasadnienia
mogą utrudnić
stronom korzystanie
z prawa do
odwołania, a sądowi
II instancji utrudnić
wykonanie kontroli
odwoławczej
zaskarżonego

orzeczenia (tak:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
20 lutego 2019 r.,
II AKa 285/18,
LEX nr 2718716).
Zarzut naruszenia
tego przepisu nie
ma więc charakteru
samodzielnego, a
może on występować
jedynie posiłkowo,
łącznie z innymi
naruszeniami
przepisów
postępowania,
wówczas jeśli sama
wadliwa treść
uzasadnienia nie
daje podstawy do
oceny sposobu
procedowania lub
oceny dowodów
dokonanej przez sąd.

Ad. 1.

Zasadnicza linia
obrony oskarżonych,
prezentowana już
w postępowaniu
przed Sądem I
instancji zasadzała
się na twierdzeniu,
że oskarżyciele
posiłkowi P. B. (1) i
E. B. (1) nie posiadali
środków na zapłatę
zobowiązania
wynikającego ze
zniesienia
współwłasności
nieruchomości,
hotelu (...), na
podstawie aktu
notarialnego Rep.
A nr (...).
W uzasadnieniu
apelacji obrońcy

przedstawiają
wyliczenia,
dokonane w oparciu
o posiadane przez
nich wiadomości,
które miałyby
prowadzić do
wniosku, że
oskarżyciele, w
szczególności P. B.
(1), nie miał środków
koniecznych.

W pierwszym
rzędzie należy
wskazać, że
okoliczności te były
przedmiotem
analizy i oceny
dokonanej przez Sąd
Okręgowy, który w
pkt. III uzasadnienia
odniósł się do
twierdzeń obrony
oraz
przedstawianym w
tym przedmiocie
okoliczności.
Stanowisko to w
ocenie Sądu
Apelacyjnego
zasługuje na
akceptację, a ocena
zgromadzonych w
sprawie dowodów
nie wykracza poza
granice wyznaczone
regułą swobodnej
oceny dowodów z
art. 7 k.p.k. oraz
uwzględnia całość
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego (art.
410 k.p.k.).

Wyliczenia
przeprowadzone
przez obrońców w
apelacji zakładają,

że oskarżyciele posiłkowi, ale także oskarżeni, prowadzili ustalenia oraz rozliczenia między sobą, ale też z innymi osobami, według zasad rzetelnego i rejestrowanego obrotu gospodarczego. Zeznania P. B. (1) składane wielokrotnie zwłaszcza w fazie rozprawy (k. 1928v-1935, 1947v-1954, 1955v-1964, 1969v, 1970v-1975, 1991-2007) wprost wskazują, że dokumentowano obrót zwłaszcza wielkimi kwotami, tylko jeśli było to absolutnie konieczne i nie było innej możliwości. Chodziło przy tym nie tylko o ukrywanie dochodów, ważne przy prowadzeniu przedsiębiorstw, ale choćby z uwagi na unikanie opłat od czynności prawnych ((...)), który to podatek, przy wielkich kwotach stanowił kwotę znaczącą. Faktycznie przecież potwierdza to tą praktykę sam oskarżony L. B. (1), który, jak wskazuje oskarżyciel, najpierw przez wiele

lat był cichym
wspólnikiem brata
w działalności
kantorowej, a
następnie w 2014
roku po przejęciu
tej działalności przez
oskarżonego,
rozliczenie
dokonane zostało
właśnie w gotówce.
Oskarżyciel
przekazał przecież
wówczas L. B.
(1) 540.000 złotych
w gotówce za
pokwitowaniem, ale
bez żadnych
istotnych
dokumentów, które
potwierdzałyby to
rozliczenie.

Przekazywanie
między stronami
większej liczby
gotówki potwierdził
w swoich zeznaniach
także pracownik
kantoru (...) ((...))
(...).

Już choćby fakt, że
skarżący obrońcy w
swoich wyliczeniach
nie uwzględnili tej
kwoty w istotnym
zakresie podważa
rzetelność
powołanych
wyliczeń oraz
wiarygodność
narzucanych
wniosków.

Sąd ad quo badając
sytuację majątkową
P. B. (5) uwzględnił
zdarzenia, które
jednoznacznie jego
majątek uszczupliły,

w tym zwłaszcza inwestycje na rynku F., które przyniosły mu straty w wysokości 3.000.000 zł. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że to właśnie P. B. (1) w dniu 5 lutego 2014 roku dokonuje przelewu na kwotę 1.650.000 złotych na rzecz L. B. (1) tytułem "Akt notarialny rep. A nr (...) z dnia 27.01.2010 spłata wierzytelności (hipoteka umowna)". Jego żona E. B. (1) w dniu 7 stycznia 2014 roku dokonuje z rachunku bankowego należącego do (...) przelewu jedynie kwoty 50.000 złotych na rachunek bankowy L. i J. B., tytułując przelew „akt not rep A (...) z 27.01.2010r., spłata hipoteki”. A więc, mimo istotnych obciążeń finansowych, oskarżyciel posiłkowy miał środki, aby zapłacić przypadającą na niego część zobowiązania wobec brata i bratowej. Sama zaś treść pokwitowań zapłaty sporządzonych z udziałem E. B. (1) w dniach 4 i 24

grudnia 2014 roku, wskazuje właśnie na E. B. (1), jako tą która dokonuje spłaty zobowiązania za hotel (...). Oba dokumenty stanowiące pokwitowanie przyjęcia po 1.750.000 złotych (k. 199 i 208) wskazują E. B. (1) jako płatnika (przekazującą), a P. B. (1) jedynie jako świadka.

Trudno wyjaśnić inaczej, jak tylko przez wersję podaną w zeznaniach P. B. (1), powód dla którego miałyby dojść do nadpłaty całej jednej części należnego świadczenia.

Oczywiście oskarżony zaprzecza aby doszło do takich płatności w grudniu 2014 roku, ale jeśli opierać się na treści dokumentów stanowiących pokwitowanie zapłaty, przyjmował on więcej niż wynosiło zobowiązanie. Będąc uczciwym, winien odmówić przyjęcia drugiej części spłaty informując bratową o tym, że zobowiązanie zostało spłacone w całości już 4 grudnia 2014

roku. Wyjaśnienie tej sytuacji można odnaleźć w zeznaniach P. B. (1), który podawał, że jego relacje z żoną nie były dobre, w szczególności prowadzili oni oddzielne interesy i samodzielnie dysponowali swoimi dochodami. To E. B. (1) miała dokonać spłaty oskarżonych, ona prowadziła hotel (...) i ona miała środki na spłatę długu. Oskarżyciel miał przy tym zamiar oszukać swoją żonę mobilizując ją do zapłaty całej spłaty, także w tej części w jakiej obciążała ona jego, odzyskując to co wcześniej przelał na rachunek bankowy brata i bratowej. Nie tylko mogło się to powieść, ale też taka właśnie postawa oskarżyciela koresponduje z wnioskami apelujących obrońców, gdzie wykazują oni, że oskarżony znajdował się w trudnej sytuacji finansowej i nie byłoby go stać na samodzielną spłatę wierzycieli.

Plan odzyskania przez P. B. (1)

środków przelanych w lutym 2014 roku zakładał oczywiście współdziałanie z oskarżonym. Bez jego pomocy taki plan nie miałby szans powodzenia. Okres końca 2014 roku był przy tym okresem, kiedy bracia dokonywali przekazania kantorów oskarżonemu i rozliczeń z tego tytułu. W dniu 31 grudnia 2014 roku miało dojść do przekazania oskarżonemu kwoty 540.000 zł (oświadczenia oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego - protokół rozprawy z dnia 3 czerwca 2019 roku). Utrzymywali oni więc ze sobą kontakty, potrafili się porozumieć i dokonywać zgodnych rozliczeń. To natomiast uprawdopodobnia w istotnym zakresie twierdzenie P. B. (1), że porozumiał się on z bratem, co do spłaty przez swoją żonę zobowiązania za hotel (...).

Skarżący w uzasadnieniu apelacji, a zwłaszcza w samym wystąpieniu w toku rozprawy

odwoławczej, nadają
znaczenie
dowodowe samej
odmowie składania
zeznań w sprawie
przez E. B.
(1). To całkowicie
bezpodstawne. Brak
jest podstaw aby
przyjmować, że ta
odmówiła składania
zeznań z innego
powodu niż tylko z
uwagi na osobiste
relacje ze szwagrem
i jego żoną.
Trudno doszukiwać
się innych
motywacji. Ważne
jest jednak to,
że w żaden
sposób nie została
zakwestionowana
przez E. B.
(1) prawdziwość
pokwitowań
przekazania
pieniędzy z dnia
4 i 24 grudnia
2014 roku jako
spłaty zobowiązania
wynikłego ze
zniesienia
współwłasności
hotelu.
Jednocześnie, a co
należy podkreślić
w świetle zarzutu
skarżących,
zastrzeżenia
odnośnie strat i
zasadniczej części
powoływanych
zobowiązań tylko
częściowo odnoszą
się do sytuacji E. B.
(1). Ta miała środki z
prowadzenia hotelu.
Trzeba wskazać, że
hotel ten był

prowadzony przez okres około 4 lat i musiał przynosić znaczne dochody, także te które mogły być ukrywane. Poza tym E. B. (1) miała dochody ze sprzedaży dwóch nieruchomości (w tym zwłaszcza hotelu (...) - 2.300.000 zł) oraz kredytów bankowych.

Wszystkie te środki były na tyle duże, że po 4 lat prowadzenia działalności mogły faktycznie pozwalać na dokonanie spłaty w całości. Takie ustalenie Sądu Okręgowego należy traktować jako poprawne.

Ustaień Sądu Okręgowego, co do dokonania płatności w grudniu 2014 roku nie podważa także fakt, że nastąpiło to faktycznie bezpośrednio po podpisaniu ugody z dniem 29 sierpnia 2014 roku (k. 209), mocą której termin spłaty zostaje przedłużony do dnia 5 lutego 2019 roku. Jak ustalił to sąd ad quo umowa ta została przygotowana przez L. B. (1), na mocy ustaleń z P. B. (1). E. B. (1) i J. B. nie brały udziału w tych

ustaleniach. Sam fakt, że oskarżyciel posiłkowy zabiegał o prolongatę długu świadczy o kontaktach jakie utrzymywał z bratem, ale też może wskazywać na jego złą sytuację majątkową. Nie można tego jednak odnosić do sytuacji E. B. (1), która jak wskazano już wyżej, mogła mieć środki na spłatę oraz dokonać tego, także pod ewentualną presją oskarżyciela.

Ad 2.

Analiza sytuacji finansowej oskarżycieli posiłkowych, w szczególności zaś poczynań P. B. (1) dokonana wyżej, zawiera odniesienie także do niniejszego zarzutu. Istotnie, płatność dokonana przez P. B. (1) w dniu 5 lutego 2014 roku była dokonana przez niego. Z jego rachunku bankowego. Nie ulega też wątpliwości, że środki na tą część spłaty pochodziły z jego różnych źródeł, w tym środków kantoru. Takie też jest ustalenie sądu ad quo, który w

pkt. 1.1 uzasadnienia wskazuje, że właśnie środki na płatność mogły pochodzić także z działalności kantorów. W żadnym razie takie ustalenia nie wyklucza dokonania zapłat 3.500.000 zł w grudniu 2014 roku, zwłaszcza że wówczas płatnikiem miał być E. B. (1), która odrębnie gospodarowała swoim majątkiem.

Ad 3 i 4.

Sąd Okręgowy w zasadniczym zakresie, w odniesieniu do zasadniczych okoliczności spraw uwzględnił zeznania świadka P. B. (1) uznając ten dowód za wiarygodny (pkt. 2.1 uzasadnienia). Stanowisko swoje sąd uzasadnił, w szczególności odwołując się do samych okoliczności, jakie podawał wielokrotnie przesłuchiwany na rozprawie pokrzywdzony. Okoliczności te znalazły potwierdzenie w innych wiarygodnych dowodach. Należy akceptować przy

tym to stanowisko, gdzie wskazano na zbieżność relacji oskarżyciela z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. A więc, relacja pokrzywdzonego nie jest gołosłowna. Znajduje potwierdzenie w niewątpliwie - w ocenie sądu - wiarygodnych dowodach jakimi są dokumenty i opinia biegłego z zakresu badań pisma - biegłego T. L. (k. 874-910, 2731-2733). Opinia biegłego potwierdziła w całości twierdzenia oskarżyciela posiłkowego o autentyczności podpisów oskarżonego na pokwitowaniach odbioru spłaty. Za wiarygodnością relacji pokrzywdzonego przemawiają - w ocenie sądu - również dowody z dokumentów egzekucyjnych oraz akt komorniczych. Istotne znaczenie sąd nadaje także powodom, dla których oskarżeni zgodzili się na wykreślenie hipoteki zabezpieczającą dług na nieruchomości. Argumenty

powołane w tym przedmiocie przez sąd zasługują na akceptację.

Sąd I instancji nie był jednak w ocenie zeznań tego świadka naiwny, ani bezkrytyczny. Częściowo odmówił wiary temu dowodowi, w zakresie okoliczności pobocznych, niemających znaczenia dla sprawy (pkt 2.2 uzasadnienia). Sąd także nie stracił z pola widzenia tego, co podnosi skarżący w swojej apelacji, a mianowicie faktu, że oskarżyciel składał zeznania na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 roku, w sprawie Sądu Okręgowym we Wrocławiu, sygn. akt I C 47/16, z powództwa P. B. (1) przeciwko oskarżonemu (k. 693-696, 1692, 2010). Sąd uwzględnia w istotnym zakresie dowód z tych akt. Należy przy tym zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że brak jest istotnych powodów, zwłaszcza w świetle zeznań składanych obszernie na

rozprawie, aby na podstawie zeznań z postępowania cywilnego, dyskredytować aktualne zeznania P. B. (5). Także te cytaty i fragmenty zeznań, jakie powołują autorzy apelacji (str. 20-21), nie mogą być traktowane jako tak doniosłe, aby przesądzać o nieprawdziwości relacji pokrzywdzonego. Ten składał wielokrotnie zeznania wyjaśnił swoje rozliczenia, czasem faktycznie zagmatwane. Sąd Sąd Okręgowy opierał się na jego zeznaniach odnoszących się do zasadniczych w sprawie okoliczności, pomijając, te które nie były bezpośrednio związane z przedmiotem niniejszego postępowania.

Jednocześnie skarżący formułując zarzut w pkt. 4 nie wykazał, jakie okoliczności zawarte w zeznaniach składanych przez P. B. (1) zostały pominięte, jakie okoliczności znajdują się w owej

pozostalej części
protokołu rozprawy
z dnia 27 listopada
2017 r. oraz
na ile pozostają
one sprzeczne z
relacją złożoną przez
świadka na
rozprawie w
obecnym
postępowaniu.
Koniecznego
uzasadnienia
zarzutu brak jest
też w samym
uzasadnieniu
apelacji, w części
właśnie poświęconej
wykazaniu
nieścisłości w
zeznaniach
pokrzywdzonego w
konfrontacji z
zeznaniami
składanymi przez
niego w
postępowaniu
cywilnym (str. 20-21
apelacji). W tych
okolicznościach taki
zarzut nie może
być traktowany
jako uzasadniony,
zwłaszcza że brak
jest też argumentów
świadczących, że
zaniechanie
przeprowadzenia
dowodu w tym
pozostałym zakresie
mogłoby mieć
istotny wpływ na
ocenę wiarygodności
tego dowodu, choćby
w odniesieniu do
jakiegokolwiek z
istotnych dla sprawy
okoliczności.

Ad. 5.

Sąd w pkt 1.1 uzasadnienia zawarł ustalenie, że postanowienie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, VI Wydział Ksiąg Wieczystych z dnia 16 czerwca 2014 r. zostało odebrane przez matkę E. B. (1) w dniu 16 czerwca 2014 r. Jako dowód wskazał przy tym samo zwrotne potwierdzenie odbioru, gdzie jako osoba odbierająca widnieje E. B. (1), jednak w rzeczywistości podpis nakreśliła jej matka F. J. (k. 1294). Składane w tym przedmiocie przez P. B. (5) zeznania, jedynie korespondują z samą treścią tego dokumentu.

Na podstawie powołanych tu dowodów ustalenie sądu należy oceniać jako poprawne. Zarzut zaś nie tylko pozostaje nieprzekonujący, ale też pozbawiony jest uzasadnienia w odniesieniu do znaczenia tej okoliczności dla ustaleń faktycznych w ogóle, a w szczególności co do tego jak mogłoby

to wpłynąć na treść
samego orzeczenia,

Ad 6 i 9.

Sąd Okręgowy
zasadnicze
znaczenie dla
ustalenia stanu
faktycznego, ale
także dla oceny
dowodów
osobowych, nadaje
opinii biegłego z
zakresu badań
porównawczych
pisma T. L.,
który potwierdził
autentyczność
podpisów
oskarżonego L. B.
(1) na dokumentach
stanowiących
pokwitowanie
przyjęcia w dniach 4
i 24 grudnia 2014
roku po 1.750.000
złotych tytułem
spłaty w związku ze
zniesieniem
współwłasności w
2010 roku hotelu
(...) w K.. Dowód
ten niewątpliwie ma
charakter
obiektywny,
naukowy, wnioski
wyprowadzone
przez biegłego
zostały poparte
badaniami
specjalistycznymi, a
twierdzenia zostały
uargumentowane w
sposób budzący
zaufanie. Trudno,
w oparciu o
twierdzenia
oskarżonego, ale
także w świetle

niekategorycznych
opinii prywatnych,
kwestionować
obecnie trafność
wniosków opinii
biegłego T. L..

Trafnie Sąd
Okręgowy
konfrontuje
wymowę opinii
biegłego ze
stanowiskiem jakie
w tym przedmiocie
przedstawił
oskarżony w toku
całego
postępowania.
Zaprzeczał aby
podpisy pochodziły
od niego, albo
twierdził, że podpisy
te zostały naniesione
przez niego, ale
nie na dowodowych
dokumentach, ale na
czystych kartkach w
związku z potrzebą
załatwiania różnych
spraw
administracyjnych w
hotelu (ocena
wyjaśnień
oskarżonego
dokonana w pkt.
2.2 uzasadnienia
wyroku Sądu
Okręgowego). Co
do twierdzeń o
potrzebie
pozostawienia
dokumentów
podpisanych in
blanco, relacja
oskarżonego jest
nieprzekonująca już
w świetle
okoliczności jakie
zostały podniesione
w pytaniach

oskarżyciela P. B. (1) w toku rozprawy w dniu 25 kwietnia 2018 roku. Oskarżony wówczas twierdził, że kartki in blanco pozostawiał do dyspozycji księgowej hotelu, chociaż ta miała upoważnienia do reprezentowania spółki w sprawach księgowych. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dyskredytując wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie miał podstawy dowodowe. Brak jest też podstaw do przyjęcia, że taka właśnie ocena jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Jak już wskazano wyżej, w części poświęconej zarzutowi z pkt. 1, zawarcie ugody i prolongata spłat na podstawie ugody z dnia 29 sierpnia 2014 roku, nie wyklucza przyjęcia, że zapłata nastąpiła przed terminem, do końca grudnia 2014 roku. Samo porozumienie z 29 sierpnia 2014 r. zostało zawarte z inicjatywy P. B. (1).

Sąd Okręgowy ustala co do tego, że żony J. B. i E. B. (1) nie brały udziału w ustaleniach. Stąd nie przesądza to o tym, że E. B. (1) musiała wiedzieć, o zapłacie przez oskarżonego zasadniczej pierwszej części spłaty w lutym 2014 roku. Istotnie, jak wskazuje to skarżący, prolongata mogła wskazywać na złą sytuację finansową P. B. (1) i jego niezdolność do dotrzymania pierwotnego terminu. Jednakże nie sposób pomijać faktu, że to środki pochodzące do jego żony - E. B. (1) miały służyć do spłaty zobowiązania. Oskarżyciel mógł nawet dążyć do wcześniejszej sprawy chcąc w ten sposób oszukać żonę i odzyskać wcześniej wpłaconą przelewem sumę. Wszystko to odbywa się przecież w atmosferze, gdzie niejako pomimo konfliktu rodzinnego, bracia stosunkowo często spotykają się oraz potrafią się porozumieć w różnych sprawach finansowych, w tym spłat z tytułu rozliczenia za

działalność
kantorową. Trafnie
więc Sąd Okręgowy
przyjmuje, że relacje
między stronami
były na tyle dobre,
że konflikt nie
stanowił przeszkody
w realizacji spraw
majątkowych. Stąd
też należy przyjąć,
że oskarżony mógł
faktycznie zgodzić
się "pomóc" bratu
w oszukaniu przez
niego swojej żony,
przy przyjęciu spłaty
za hotel.

Nie sposób
przyjmować, aby
zniesienie
współwłasności w
spółce cywilnej (...),
albo uzyskanie w
2013 roku klauzuli
wykonalności na
oświadczeniu o
poddaniu się
egzekucji co do
przyjętych na siebie
przez oskarżycieli
spłat, przesądzało o
niemożności
porozumienia się
między stronami w
różnych kwestiach.
Przed wszystkim
takim wnioskom
przeczy zachowanie
strony, ich spotkania
i uzgodnienia. W
tym zakresie sami
skarżący zdają się
celowo pomijać fakt
przyznany przez
oskarżonego, że
ten dogadał się
z bratem w
sprawie przekazania

udziałów w działalności kancelaryjnej, a nawet przyjął w dniu 31 grudnia 2014 roku spłatę z tego tytułu w gotówce. W końcu, zachowanie formy aktu notarialnego było wymagane celem dokonania wpisu w księdze wieczystej, a uzyskanie klauzuli wykonalności dawało możliwość wszczęcia egzekucji wierzytelności, gdyby porozumienie nie nastąpiło lub gdyby wykonanie zobowiązania było wątpliwe. W żadnym razie te okoliczności nie podważają ustaleń dokonanych przez sąd ad quo odnoszących się do autentyczności pokwitowań przyjęcia gotówką spłat.

Ad. 7.

Nie można się zgodzić także z takimi twierdzeniami zarzutu.

Wystąpienie obowiązku podatkowego także od umów, jak wskazywał to oskarżyciel P. B. (1), jeśli faktycznie zachodził, dotyczył tych umów i transakcji, które

zostały wykazane,
udokumentowane.

Tak wcale nie
musiało być w
przypadku spłat.
Dopóki spłata nie
została wykazana,
każda ze stron
nie musiała jej
wykazywać, choćby
jako przychód do
opodatkowania.

Fakt samego
zobowiązania
stwierdzonego
umową, nie
przesądza o tym,
że taki przychód
faktycznie nastąpił.
Można sobie nawet
wyobrazić sytuację,
że wierzyciel zataja
fakt zapłaty długu,
albo odkłada
ujawnienie tego
na późniejszy i
dogodniejszy
podatkowo czas. Tak
miałoby to wyglądać
w realiach niniejszej
sprawy.

Co do zaś samego
porozumienia
między braćmi,
kwestia ta została
omówiona powyżej.

Ad. 8.

W świetle
dokonanych przez
Sąd Okręgowy
ustaleń, nie ulega
wątpliwości, że
wobec zapłaty w
styczniu i lutym
2014 roku pierwszej
części spłaty. P.
B. (1) miał prawo

domagać się do brata i bratowej stosownej modyfikacji hipoteki obciążającej nieruchomości, gdzie prowadzony był hotel. Tak też należy traktować to, że w dniu 13 marca 2014 roku w kancelarii notarialnej, J. B. i L. B. (1) podpisali oświadczenie - zgodę na zmniejszenie hipoteki z kwoty 1.750.000 zł na kwotę 1.000.000 zł ustanowionej na nieruchomości (...). Hipoteka nie została wykreślona przez Sąd. Postanowienie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, VI Wydział Ksiąg Wieczystych z dnia 16 czerwca 2014 r. A więc, mimo częściowej spłaty cel oskarżyciela nie został osiągnięty. Podejrzenia oskarżyciela, że oskarżeni składając takiej treści oświadczenie działali celowo może faktycznie być wyłącznie wynikiem nadmiernej jego podejrzliwości. Faktem jest jednak, że wykreślenie częściowe hipoteki nastąpiło na skutek złożenia przez J. B. oświadczenia z dnia 27 marca 2015 roku o uregulowaniu należności

zabezpieczonej
hipoteką.

Wbrew
twierdzeniom
zarzutu, trudno
przyjmować, że
nawet błędna i
niesprawiedliwa
ocena postawy brata
i bratowej przez
oskarżyciela ma
istotne znaczenie
dla oceny treści
samyh zeznań P. B.
(1). Można jedynie
wskazać, że także i
ta sytuacja pozwala
na stwierdzenie, że
bracia potrafili w
pewnych sprawach
się porozumiewać,
a do wykreślenia
hipoteki
zabezpieczającej
spłaty w końcu
doszło w kwietniu
2015 roku. Trudno
tego faktu nie wiązać
ze zdarzeniami, jakie
miały miejsce w
grudniu 2014 roku
oraz wskazywaną
przez P. B.
(1) spłatą w
całości zobowiązania
z tytułu zniesienia
współwłasności
hotelu.

Ad. 10.

Sąd Okręgowy w
szczegółności na
podstawie
dokumentów ustalił,
że J. B. w dniu
5 września 2016 r.
złożyła wniosek o
wszczęcie egzekucji

w stosunku do P. B. (1) co do kwoty 1.750.000 złotych, wykorzystując uzyskany wcześniej tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego rep. A nr (...) z nadaną mu klauzulą wykonalności. Wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego zostaje przez nią podpisany i składa go we własnym imieniu. We wniosku J. B. wnosi o zajęcie wierzytelności przysługujących P. B. (1) i wyegzekwowanych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku, J. M., w sprawie toczącej się pod sygn. akt egzekucyjnych Km 2738/16.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżona działała samodzielnie składając przedmiotowy wniosek, znała jego treść oraz fakty, że zobowiązanie jakie miał wobec niej P. B. (1) zostało spłacone i wygasło. Oskarżona te okoliczności potwierdza. Potwierdza to także jej postępowanie. Następnego dnia

(6 września 2016 roku), po dokonaniu zajęcia środków na rachunku P. B. (1), ten składa do protokołu u komornika sądowego, dowody świadczące o uregulowaniu zadłużenia. W reakcji na to oskarżona zmienia swoje stanowisko, cofa własny wniosek, a składa komornikowi wniosek egzekucyjny L. B. (1).

Obrona oskarżonej sprowadza się do twierdzenia, że ta pomyliła się w ocenie, że jej roszczenie wygasło, a jej wniosek jest bezpodstawny. Pomyłka miała być wynikiem stanowiska, zaniedbania ze strony adwokatów kancelarii (...) we W..

Linia obrony oskarżonej mogłaby mieć znaczenie i być oceniana w kategoriach błędu gdyby faktycznie działanie jakie miałyby zostać podjęte - egzekucja na podstawie wniosku egzekucyjnego L. B. (1) było uprawnione (dopuszczalne).

Natomiast w świetle akceptowalnych ustaleń Sądu Okręgowego, także i ta egzekucja jest niedopuszczalna, a skutek przestępny. Stąd, według twierdzeń oskarżonej, tak chciała popełnić przestępstwo, ale tylko w inny sposób, To oczywiście jest błąd nieistotny i nie może mieć wpływu na odpowiedzialność oskarżonej. Nawet traktując jej linię obrony sensu stricte, w oderwaniu o całości realiów niniejszej sprawy, to błąd co do znamion ustawowych zwalnia od odpowiedzialności, jeśli jest usprawiedliwiony (art. 28 § 1 k.k.). To jednak nie prawnicy udzielający porady, nawet błędnej, mieli pełnię wiedzy o sprawie. Nie oni też składali wniosek o wszczęcie egzekucji. To oskarżona (oprócz jej męża) miała świadomość jakie pieniądze oboje przyjęli i z jakiego tytułu. Oskarżona także musiała mieć świadomość, że aż dwukrotnie podpisywała oświadczenia o zwolnieniu z hipoteki, w

przypadku oświadczenia z dnia 27 marca 2015 roku, nie pozostawało ono wątpliwości co do samego wygaśnięcia długu. W świetle tych dowodów brak jest podstaw do przyjęcia, że błąd miał charakter usprawiedliwiony, a to dopiero dawałoby podstawy do zwolnienia od odpowiedzialności oskarżonego.

Trudno również istotne znaczenie nadawać temu, że oskarżona cofając wniosek egzekucyjny nie wskazała okoliczności, które przesądzałyby o jej odpowiedzialności za koszty tego postępowania. Być może faktycznie było to zaniechanie ze strony pomagających jej prawników. Nie ulega przy tym wątpliwości, że ta okoliczność nie ma znaczenia dla oceny zamiaru i zawinienia oskarżonej. Kwestia kosztów postępowania egzekucyjnego na pewno nie ma znaczenia dla oceny prawidłowości dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych,

również tych
odnośnie
oskarżonej.

Ad. 12.

Zarzuty odnośnie
przeprowadzenia
dowodów z aktu
postępowania
prowadzonego w
Sądzie Okręgowym
we Wrocławiu, w
sprawie sygn. akt
IC 47/16, zostały
omówione w
odniesieniu do pkt
3 - 4 zarzutów
apelacji obrońcy. Te
rozważania odnoszą
się do zakresu
dowodów z akt
tego postępowania
prowadzonych przez
sąd ad quo, oceny
zgromadzonych tam
dowodów, a w
szczególności zaś
znaczenia tych
dowodów dla oceny
zeznań oskarżyciela
posiłkowego P. B.
(1). W tym miejscu
należy podtrzymać
to stanowisko,
zwłaszcza w zakresie
w jakim należy
akceptować
stanowisko Sądu
Okręgowego, że nie
ujawniły się takie
okoliczności, które
przemawiałyby
dostatecznie za
odmówieniem wiary
zeczności
oskarżyciela
posiłkowego, co do
zasadniczych kwestii
mających znaczenie

dla ustalenia
odpowiedzialności
oskarżonych.

Jako niezrozumiały
należy przy tym
traktować zarzut,
że sąd dokonywał
ustaleń "w oparciu
o treść zeznań
świadków i stron
złożonych w
przedmiotowym
postępowaniu
cywilnym, w tym
zwłaszcza
konfrontowania
wyjaśnień
oskarżonego z jego
zeznaniem w
procesie cywilnym,
co stanowi
ewidentne
pomijanie
okoliczności
korzystnych dla
oskarżonego" (cytat
z treści zarzutu).

Sąd Okręgowy w
części 2.1
uzasadnienia zawarł
stwierdzenia
"Zeznania L. B.
(1) z rozprawy
cywilnej podważają
wyjaśnienia
oskarżonego
składane w
niniejszej sprawie
odnośnie celu
pożyczki, którą miał
udzielić P. B.
(1). Przed sądem
cywilnym zeznał
[część protokołu
rozprawy o sygn. I
C 47/16], że udzielił
jej na budowę
hotelu, zaś przed

tutejszym Sądem wyjaśnił, że została ona przeznaczona na działalność kancelaryjną”. W pierwszym rzędzie należy odnotować, że powoływanie się na zeznania jakie złożył oskarżony w innym postępowaniu jest niedopuszczalne na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. Tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2017 roku, (...) 91/17, LEX nr 2430780, wyrok z dnia 6 października 2009 r., II KK 97/09, OSNwSK 2009/1/1935). Ujawnienie oskarżonemu - tak jak odczytanie - treści jego zeznań składanych w innym postępowaniu, także cywilnym, jest więc niedopuszczalne.

Należy jednak rozważyć na ile uchylenie to miało istotnie wpływ na ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego.

Według treści zarzutu, dowody te miałyby zawierać okoliczności korzystne dla oskarżonego.

Jednocześnie kwestia powołanej tu sprzeczności w

stanowisku oskarżonego nie zostaje powołane już w innych częściach uzasadnienia, w szczególności w pkt. 3 uzasadnienia. Także w ocenie Sądu Apelacyjnego wskazywana tu okoliczność, ma charakter całkowicie marginalny dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego.

Zasadnicze okoliczności, które przesądziły o odmowie wiary temu dowodowi opierają się na innych kryteriach oceny i zostały obszernie omówione w uzasadnieniu Sądu Okręgowego, a także w niniejszym uzasadnieniu.

Uchybienie jakiego dopuścił się w tym przedmiocie Sąd Okręgowy nie ma przy tym wpływu na prawidłowość ustaleń faktycznych oraz treść rozstrzygnięcia. Sam skarżący, nawet jeśli przyjął, że tak właśnie widział to uchybienie, nie wskazał na jego znaczenie dla treści orzeczenia. Stąd należy przyjąć, że to uchybienie nie może zostać uznane za skuteczne i wpływać na odmienną ocenę

dowodów
zgromadzonych w
postępowaniu.

Ad. 13 - 15.

Skarżący trafnie wskazuje, że Sąd Okręgowy uznał zeznania świadka W. N. za dowód wiarygodny, ale nie nadał mu zasadniczego znaczenia zwłaszcza, jak chciałby to widzieć skarżący, jako podstawa zdyskredytowania treści zeznań P. B. (1) oraz wiarygodności dokumentów stwierdzających dokonanie spłat. Trzeba zaakceptować stanowisko sądu, że ocena znaczenia zeznań świadka W. N. musi być pochodną, nie tylko nastawienia tego świadka do stron, ale przede wszystkim jego wiedzy o stanie rozliczeń między braćmi oraz pochodzeniu tych wiadomości. Oceniając treść zeznań tego świadka nie można zaprzeczyć jego dobrym intencjom. Chciał wystąpić w roli mediatora i w ramach "dobrych usług" doprowadzić swoim autorytetem do

względnego porozumienia między nimi. Sąd Okręgowy ocenie zeznań tego świadka oraz prowadzonej przez niego korespondencji poświęcił sporo miejsca (2.2 uzasadnienia).

Oceniając wartość dowodową zeznań tego świadka należy się odwołać do treści jego zeznań (protokół rozprawy z dnia 7 września 2020 roku k. 2628-2633) gdzie ten podaje, że nie miał pełnej wiedzy o relacjach braci. Nie miał wglądu do dokumentów, ani przekonania o tym, że jego wiedza o finansach jest pełna. Opierał się tylko na relacjach stron. W przypadku oskarżyciela posiłkowego relacjach fragmentarycznych. Brak jest też podstaw do przyjęcia, że bracia byli wobec niego szczerzy. To musi prowadzić do wniosków, że zeznaniom świadka W. N. nie można nadawać znaczenia takiego jak oceniają to skarżący obrońcy, zwłaszcza aby dowód ten, zawierający

wyłącznie niepewną relację o stanowisku w P. B. (1) w konflikcie z bratem oraz wobec treści propozycji porozumienia, mogło stanowić podstawę do zakwestionowania wiarygodności zeznań tego pokrzywdzonego. W tym zakresie ocena dokonana przez sąd ad quo znajduje oparcie w okolicznościach sprawy oraz treści relacji samego świadka W. N..

Nie można traktować jako uzasadniony zarzut pominięcia przez Sąd Okręgowy dowodu z korespondencji prowadzonej przez W. N. z oskarżycielem posiłkowym w związku z jego misją poszukiwania porozumienia. Sąd w pkt. 2.2 uzasadnienia ocenił jako wiarygodne i włączył do materiału dowodowego (wiadomości przesyłane przez pocztę elektroniczną oraz wiadomości sms). Dowody te Sąd traktuje jako podstawę ustaleń, że oskarżyciel domagał się od oskarżonych

zwrotu tytułów wykonawczych tj. aktu notarialnego na podstawie wszczęto postępowanie egzekucyjne stanowiące czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania. Sąd ad quo przyjmuje, że ten dowód, rozpatrywany łącznie z treścią zeznań W. N., nie może stanowić jednak dostatecznej podstawy do stwierdzenia prawdziwości wyjaśnień oskarżonych, tj. stwierdzenia, że spłaty nie zostały dokonane przez E. B. (1) w grudniu 2014 roku. W ocenie Sądu Apelacyjnego, już choćby z uwagi na okoliczności w jakich negocjował W. N. i ewidentnie nasilony w 2016 roku konflikt między braćmi, ocena jaką zaprezentował Sąd Okręgowy powinna być traktowana jako przekonująca, logiczna. Sąd Okręgowy daje tu prymat dowodom, które traktuje jako obiektywne i materialne, tj. samej treści dokumentów oraz opinii biegłego, który potwierdza ich autentyczność.

Trafnie przy tym sąd wskazuje, że propozycja porozumienia jaką negocjował W. N. pochodziła od oskarżonego i faktycznie stanowiła emanację jego stanowiska. Nie zyskała ona akceptacji oskarżyciela, została przez niego odrzucona jako krzywdząca. Stanowisko oskarżonego natomiast, choćby z uwagi na jego wcześniejsze wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie aktu notarialnego rep. A (...), musiało zakładać, że zobowiązanie to nie zostało wykonane. A więc, misja dobrych usług (...) nie powiodła się, gdyż każda ze stron pozostawała przy swoim zdaniu, a mediator nie miał kompetencji aby arbitralnie przesądzić, czy roszczenie o spłaty wygasło. Sam zaś fakt prowadzenia rokowań za pośrednictwem W. N. nie może przesądzać o bezpodstawności wersji oskarżyciela prezentowanej w

toku postępowania cywilnego w sprawie sygn. akt IC 47/16 oraz obecnie. Podjęcie rokowań mogło mieć bowiem różne uzasadnienie. Po pierwsze: trudno było go uniknąć z uwagi na znajomość i autorytet koleżeński W. N., a oskarżyciel mógł nie chcieć go do siebie zrażać. Po drugie: oskarżyciel mógłby chcieć w ten sposób wybadać jakie jest nastawienie brata i jakich ruchów z jego strony może się jeszcze spodziewać. Po trzecie: oskarżycielowi mogło zależeć na "odzyskaniu" tytułów wykonawczych, aby nie zostały użyte przeciwko niemu w przyszłości. Po czwarte: oskarżyciel liczył na porozumienie, które odnosiło się do innych jeszcze rozliczeń (według jego twierdzeń, poza przedmiotowym aktem notarialnych było zobowiązanie, że wypadku sprzedaży hotelu (...) w ciągu 5 lat, także oskarżonym będzie należał się udział (połowa) w cenie, która przewyższy wycenę dokonaną

między stronami (6 milionów zł). Były też jeszcze inne rozliczenia między braćmi, co było przedmiotem zeznań oskarżyciela, a co pozostawało poza zainteresowaniem sądu ad quo z uwagi na brak bezpośredniego związku z przedmiotem niniejszego postępowania.

Wszystko to każe przyjmować, tak jak traktuje to Sąd Okręgowy, że same zeznania K. N. i korespondencja między nim a oskarżycielem, nie ma znaczenia tak istotnego jak chcą traktować to obrońcy. Nie są to dowody przekonujące i zdolne podważyć wiarygodność zeznań pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługują na uwzględnienie również zarzuty apelacji obrońców podnoszące naruszenie przepisów prawa materialnego.

Ad 1.

Sąd Okręgowy w części 3 uzasadnienia zamieścił obszernie wyjaśnienia odnoszące się do oceny karnoprawnej czynów oskarżonych, wyjaśniając obszernie i przekonująco jakie elementy ustalonego czynu przesądzają o realizacji ustawowych znamion przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. oraz pozwalają ustalić umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego - kierunkowego. Rozważania te należy w całości akceptować. Przy tym kwestia wprowadzenia w błąd komornika prowadzącego egzekucję w procesie realizacji znamion przestępstwa oszustwa jest powszechnie akceptowane w orzecznictwie sądowym (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 października 2018 r., II AKa 145/18, LEX nr 2605262). Zarzut formułowany przez skarżących miałby się odnosić natomiast do

samego mienia
będącego
przedmiotem
przestępstwa. Nie
ulega wątpliwości,
że oskarżeni podjęli
działanie w reakcji
na zajęcie 1.650.000
zł z odsetkami na
rachunku
bankowym przez
komornika
sądowego przy
Sądzie Rejonowym
w Słupsku J. M.
w sprawie KM
(...) na podstawie
wyroku zaocznego
Sądu Okręgowego
we Wrocławiu z
dnia 18 sierpnia
2016 r., sygn. akt
IC 47/16. Zamierzali
te środki obronić,
przed obowiązkiem
ich zapłaty na
rzecz oskarżyciela
posiłkowego P. B.
(1). Środki te w
wyniku wszczęcia
postępowania
egzekucyjnego na
podstawie aktu
notarialnego z
klauzulą
wykonalności zajęte
przez komornika
sądowego przy
Sądzie Rejonowym
dla Wrocławia -
Śródmieścia J. K.
(2) w sprawie KM
(...) i ostatecznie
zwrócone zostały
przez tego
komornika L. B.
(1). Faktycznie więc
przedmiotem
przestępnego
zachowania są

środki, które należały do L. B. (1), a został ich pozbawiony przez komornika uprawniony do prowadzenia egzekucji na postawie tytułu wykonawczego P. B. (1).

Nie mają przy tym racji skarżący zarzucając w tym przypadku brak znamienia rozporządzenia mieniem. W takiej sytuacji, wobec władczego działania komornika sądowego, on jest przedmiotem przestępstwa i on, w miejsce samego pokrzywdzonego, dokonuje rozporządzenia mieniem. Kwestia ta była już przedmiotem analizy w orzeczeniach różnych sądów. Sąd Najwyższy przyjął, że: "Rolą komornika jest wyjęcie władztwa nad mieniem spod władania dłużnika i przekazanie jej wierzycielowi. Co do zasady owo przeniesienie władztwa wynika z faktu potwierdzenia prawa własności wyrokiem. Art. 286 § 1 k.k. nie

wymaga jednak, by rozporządzenie było tożsame z przeniesieniem własności albo z działaniem na podstawie tytułu prawnego. Jest wręcz przeciwnie - istotą oszustwa jest dokonanie pewnego faktycznego przeniesienia, a nie skutecznego rozporządzenia mieniem w rozumieniu w cywilistycznym. W tym ujęciu należy przyjąć, że komornik wykonał rozporządzenie cudzym mieniem (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2020 r., IV KK 32/20, LEX nr 3207720 - postanowienie z dnia 7 maja 2020 r.). Podobnie kwestię tą traktuje Sąd Apelacyjny w Warszawie "Cywilnoprawne znaczenie "rozporządzenia mieniem" nie determinuje wykładni tego pojęcia na gruncie znamion strony przedmiotowej przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. Ma ono tu bowiem znaczenie swoiste, odpowiadające przedmiotowi

ochrony i odnosi się do szeroko postrzeganego stanu majątkowego pokrzywdzonego. Jego niekorzystną zmianę może wywołać rozporządzenie, rozumiane jako każda czynność zadysponowania mieniem, przewidziana przez przepisy prawa, kształtująca określony stan prawny (podstawienie z dnia 7 grudnia 2018 r., II AKA 156/18, LEX nr 2622688). Stąd też należy przyjmować, że rozporządzeniem mieniem jest działanie komornika, który dysponuje środki zajęte w toku egzekucji. Rozporządzenie jest wykonaniem dyspozycji zawartej w samym tytule wykonawczym, do którego weryfikacji komornik nie ma uprawnienia. Natomiast samo wykonanie świadczenia zgodnie z tytułem wykonawczym w sposób przymusowy (władczy) przez komornika, nie tylko ma cechy spełniania świadczenia, tak jak zapłata przez zobowiązanego,

powoduje
wygaśnięcie
zobowiązania, ale
co zasadnicze z
uwagi na przedmiot
ochrony, dokonuje
wzbogacenia
sprawcy, a
pokrzywdzenia tego,
który jest ofiarą
przestępstwa.
Oskarżony miał
obowiązek zapłacić
na podstawie
wyroku zaocznego,
a przez działania
podstępne obojga
oskarżonych udało
się utrzymać swój
stan posiadania,
a więc zapobiec
jego pomniejszeniu.
Takie działanie
trafnie Sąd
Okręgowy ocenia
jako wyczerpujące
znamie
przestępstwa z art.
286 § 1 k.k.

Ad. 2.

Ustalenie znamion
przestępstwa, wobec
złożenia przez
pokrzywdzonego
wniosku o
orzeczenia
obowiązku
naprawienia szkody,
musiało skutkować
orzeczeniem na
podstawie art. 46
§ 1 k.k. Obowiązek
naprawienia szkody
w postępowaniu
karnym ma
charakter
obligatoryjny.
Orzeczenie tego

obowiązku nie jest przy tym bezpodstawne w świetle podnoszonych przez skarżących argumentów co do sporu o dokonanie spłat. Jak już wskazano przedmiotem przestępstwa jest bowiem rozporządzenie mieniem będące następstwem niedopuszczenia do wykonania tytułu wykonawczego (wyroku zaocznego Sądu Okręgowego we Wrocławiu stanowiący na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. tytuł wykonawczy). Ten tytuł dawał oskarżycielowi prawo do uzyskania środków, bez względu na dalsze losy tego postępowania. Faktycznie więc doszłoby do zaspokojenia oskarżyciela posiłkowego. Doszło więc po jego stronie do szkody w następstwie oszukańczych działań oskarżonych. Należy w tych okolicznościach akceptować treść orzeczenia jako zgodnego z art. 46 § 1 k.k. Roszczenie

oskarżycieli nie zostało przy tym zakwestionowane w wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, I C 47/16, w której to sprawie sąd stwierdził, że doszło do nadpłaty, a oddalenie powództwa wynikało z braku legitymacji procesowej po stronie P. B. (1). Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 sierpnia 2020 roku w sprawie o sygn. akt I ACa 85/20. Podobne znaczenie należy nadawać wyrokowi Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, w sprawie sygn. akt II AKa 320/20, gdzie nie zostało podważone prawo oskarżyciela posiłkowego do zwrotu nadpłaty.

Wniosek

Obrońcy oskarżonych wniosli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego L. B. (1) od popełnienia

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

<p>zarzucanych mu czynów;</p> <p>2. uniewinnienie oskarżonej J. B. od popełnienia zarzucanych mu czynów;</p> <p>3. obciążenie Skarbu Państwa kosztami procesu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Niezasadność zarzutów apelacji obrońców i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowały niemożnością podzielenia wniosków tego środka odwoławczego.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Apelacje złożył również oskarżyciel posiłkowy działający przez pełnomocnika zaskarżając orzeczenie na niekorzyść oskarżonych w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz środka kompensacyjnym w stosunku do J. B. zarzucił:</p> <p>- na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oraz art. 427 § 2 k.p.k. – obrazę prawa materialnego, tj.: art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i niezobowiązanie oskarżonej J. B. do naprawienia szkody w postaci zasądzenia od oskarżonej J. B. na rzecz oskarżycieli posiłkowych odpowiednio kwoty 1.652.881,35 zł. Na rzecz P. B. (1) oraz kwoty 597,26 zł na rzecz E. B. (1) pomimo złożenia przez oskarżycieli posiłkowych w dniu wniosku w tej sprawie.

- na podstawie art. 427 § 1 i 2 i art. 438 pkt 4 k.p.k.:

a) rażącą łagodność orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonych oraz jej warunkowego zawieszenia;

a) rażącą niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonych kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jakiego dokonali oraz w relacji do

celów, jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania;

c) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary wobec oskarżonych w stosunku do stopnia winy oskarżonych oraz społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów, polegającego na wymierzeniu im kary łącznej jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych im czynów, brak wpływu okoliczności łagodzących, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej wskazują na konieczność zastosowania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, która w należyty sposób spełni cele społecznego oddziaływania oraz

	zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonego.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzuty apelacji oskarżyciela posiłkowego nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Co do zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego.</p> <p>Skarżący czyni przedmiotem zarzutu naruszenie przepisu art. 46 § 1 k.k. w stosunku do J. B., przez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyłącznie wobec L. B. (1) w wysokości 597,26 zł na rzecz E. B. (1) i 1.652.881,35 zł na rzecz P. B. (1) (pkt. VII wyroku). Oceniając tak sformułowany zarzut należy przede wszystkim wskazać na charakter zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego. Zgodnie z niebudzącymi wątpliwości poglądami orzecznictwa "obraza prawa materialnego polega</p>			

na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych" (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2020r., I KK 29/19, LEX nr 3082469). "Obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego" (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2021 roku, IV KK 85/21, LEX nr 3159943). Już w choćby w świetle powołanych tu poglądów należy przyjmować, że zarzut tak sformułowany, bez choćby próby zakwestionowania ustaleń faktycznych

nie może zyskać akceptacji. Zgodnie zaś z granicami rozpoznania środkowa odwoławczego, na podstawie art. 433 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Sąd Apelacyjny nie może uwzględnić tego zarzutu apelacji z uwagi na fakty, że obowiązkiem naprawienia szkody może być objęta szkoda, która została wyrządzona i pozostaje nie naprawiona. Trafnie Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżona złożyła wniosek egzekucyjny do komornika Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieście J. K. (2), ale wniosek ten następnie cofnęła, stąd środki zabezpieczone u komornika Sądu Rejonowego w Słupsku zostały przekazane na poczet zajęcia w sprawie z wniosku L. B. (1). Oskarżona ostatecznie nie spowodowała swoim działaniem szkody, która mogłaby zostać naprawiona

na podstawie
orzeczenia
zapadłego na
postawie art. 46
§ 1 k.k. Ustalenia
faktyczne,
niekwestionowane
przez skarżącego,
przyjmują przy tym,
że oskarżona
dopuściła się
własnego czynu,
odrębnego od
czynów jakich
dopuścił się
oskarżony L. B.
(1). Brak było w
tych okolicznościach
podstaw do
przyjmowania
odpowiedzialności
odszkodowawczej
wspólnej obu
oskarżonych za
szkodę wyrządzoną
przestępstwem innej
osoby.

Co do zarzutu
rażącej
niewspółmierności
kary pozbawienia
wolności i jej
warunkowego
zawieszenia.

Niewspółmierność
kary, zwłaszcza w
stopniu rażącym
może wystąpić
wówczas, gdy kara
orzeczona została z
naruszeniem
dyrektyw ogólnych i
szczególnych
sędziowskiego
wymiaru kary z
art. 53 § 1 i 2
k.k. Kara rażąco
niewspółmierna

winna przy tym w sposób oczywisty, rażący, odbiegać od tej, jaką należałoby uznawać za prawidłową na gruncie prawidłowego wymiaru tej kary. W realiach niniejszego postępowania jedynie wielkość szkody przemawia istotnie za wymierzeniem oskarżonym kary surowej. Pozostałe okoliczności czynów obu oskarżonych wskazują na wymierzenie oskarżonym kary łagodnej. W pierwszym miejscu należy wskazać, że do czynu doszło na tle konfliktu majątkowego i osobistego. Zamiar oskarżonych został podjęty impulsywnie, pod wpływem dokonania zajęcia środków na ich rachunku, co stanowiło zaskoczenie. Nie wiedzieli oni i to z winy oskarżyciela P. B. (1), że zapadł wyrok zaoczny Sądu Okręgowego we Wrocławiu. W niniejsza sprawa ogniskuje się na przedmiocie rozliczeń i korzyści finansowych. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie,

na podstawie art. 46 § 1 k.k., stanowi zasadniczą dolegliwość dla oskarżonych, ale też powód do satysfakcji dla oskarżycieli. W końcu należy mieć na uwadze fakt, że oskarżeni są osobami, które nie tylko nie wchodziły w przeszłości w konflikt z prawem, ale także funkcjonują dobrze w środowisku społecznym i przestrzegają zasad współżycia społecznego. Wszystko to przekonuje o tym, że kara wymierzona oskarżonemu w wymiarze odpowiadającej dolnemu ustawowemu zagrożeniu oraz z warunkowym zawiedzeniem wykonania kary nie może być traktowana jako kara nadmiernie łagodna. Jest to kara, która w ustalonych okolicznościach sprawy, powinna być traktowana jako adekwatna, sprawiedliwa i taka, która realizuje cele kary w zakresie kształtowania społecznego

poczucia sprawiedliwości.		
Wniosek		
<p>Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pkt I części dyspozytywnej wyroku w ten sposób, że zamiast orzeczonej kary roku pozbawienia wolności orzec wobec oskarżonego karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; - pkt II części dyspozytywnej wyroku w ten sposób, iż zamiast orzeczonej kary roku pozbawienia wolności orzec wobec oskarżonego karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; - pkt III części dyspozytywnej wyroku w ten sposób, iż zamiast orzeczonej kary roku orzec wobec oskarżonej karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności; - pkt IV części dyspozytywnej wyroku w ten 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

sposób, iż na zasadzie asperacji orzec wobec oskarżonego karę łączną 2 lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Wniósł również o uchylenie pkt V części dyspozytywnej wyroku i nieorzekanie o warunkowym pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 628 k.p.k. wniósł o zasądzenie od oskarżonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Niezasadność zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowały niemożnością podzielenia wniosków tego

<p>środka odwoławczego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., należało jednak, w oparciu o upoważnienie zawarte w art. 455 k.p.k. dokonać korekty wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej czynu i jego opisu co do kwalifikacji prawnej, jak w pkt. I części dyspozytywnej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>W pkt I i III części dyspozytywnej wyroku jako znamię ustawowe przestępstwa kwalifikowanego z uwagi na wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa użyto sformułowania „rozporządzenia mieniem wielkiej wartości”. Oczywiście, kwota ta</p>		

odpowiada definicji ustawowej mienia wielkiej wartości z art. 115 § 6 k.k. Znamieniem przestępstwa z art. 294 § 1 k.k. jest jednak już znaczna wartość w rozumieniu art. 115 § 5 k.k. Przyjmując za dopuszczalne wnioskowanie z większego na mniejsze, przy wskazaniu w opisie czynu wartości kwotowej, należało wskazać prawidłowo znamię przestępstwa i podstawę odpowiedzialności.

W pkt. I-III części dyspozytywnej, za zarzutem aktu oskarżenia, sąd przyjął kwalifikację z art. 12 § 1 kk. Działanie oskarżonego w ramach czynu ciągłego nie znalazło się jednak w opisie czynu przypisanego oskarżonemu.

Faktycznie też działanie oskarżonych w każdym przypadku realizuje jedno przestępstwo, stanowiące nawet w przypadku oskarżonego L. B. (2), odrębne czyny w stosunku do poszczególnych wniosków

egzekucyjnych i osób pokrzywdzonych. Stąd nie mamy tu konstrukcji przestępstwa ciągłego, jako wielu zachowań wyczerpujących każdorazowo znamiona przestępstwa podyktowanego jednym zamiarem, ale z jednym przestępstwem, które jest realizowane przez różne działania trwające w przeciągu paru dni. Należało więc wyeliminować z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu art. 12 § 1 k.k., a w dalszej kolejności także art. 4 § 1 k.k., którego zastosowanie potrzebne z uwagi na zaostrenie odpowiedzialności karnej za czyn ciągły.

5.
ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Co do winy i kary (punkt I części

rozstrzygającej zaskarżonego wyroku).		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), - wadliwości zasadniczej kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), - a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w apelacji zarzutów (art. 438 pkt 1, 1a, 2 i 4 k.p.k.). 		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

pkt. I wyroku.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Zakres i podstawa zmiany została omówiona wyżej w pkt. 4.1 niniejszego uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III.	Wobec zgłoszenia żądania przez oskarżycieli posiłkowych, na podstawie art. 634 k.p.k w zw. z art. 627 k.p.k. oraz § 11 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z		

dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 poz. 1800 z późn. zm.) zasądzono od oskarżonych na rzecz oskarżycieli po 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Charakter sprawy i nakład pracy oskarżycieli podlegający ocenie przez sąd, nie dawał podstaw do zasądzenia wynagrodzenia na podstawie przedłożonej umowy z dnia 10 marca 2021 roku. Umowa ta została zawarta wyłącznie przez P. B. (1), choć pełnomocnik miał działać również na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. B..

Kwota wynagrodzenia jaką zobowiązał się zapłacić zleceniodawca przekracza limit sześciokrotności stawki podstawowej przewidzianej w § 15 ust. 3 niniejszego rozporządzenia oraz nie jest uzasadnione nakładem pracy i zawilnością sprawy.

IV.	Sąd orzekając o nieuwzględnieniu apelacji oskarżonych, na podstawie art. 636 § 1 kpk, art. 633 kpk i art 634 kpk obciążył ich 1/2 wydatków za postępowania odwoławcze oraz na podstawie art. 2 pkt 3 i 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 tj.) wymierzając im opłatę należną od wymierzonej im kary pozbawienia wolności i grzywny.	
7. PODPIS		
SSA Agata Regulska SSA Maciej Skórniak SSA Robert Zdych		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżony L. B. (1) i J. B. adw. M. T. i adw. K. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych E. B. (1) i P. B. (1) radca prawny B. N.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o karze i środku kompensacyjnym		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana